

Ruth Montgomeryová

ZÁHADY REINKARNACE

**Je reinkarnace faktem či mýtem
a co pro nás znamená**

Eko-konzult

Úvod

Významná vědecká pracovnice, jejíž jméno je většině Američanů známé, se před třemi desítkami let začala zajímat o reinkarnace a to díky tříletému chlapci, který byl ve spontánním transu schopen hovořit plynně německy a persky. Tento jazyk jak on, tak ani jeho rodiče za bdělého stavu neznali. Odborníci, kteří se chlapcem zabývali prohlásili, že hovoří němčinou, která byla v Německu používána v šestnáctém století. Jeho perština byla o dvě století starší.

Pravdivost většiny životů popsaných během hypnotické regrese nelze dokázat. Pokud se jistá tvrzení ukážou jako pravdivá, pak je snazší přijmout i zbytek poskytnutého materiálu.

Ve stávajícím stavu vývoje nelze reinkarnaci dokázat o nic lépe než existenci Boha. Avšak doktrína karmy a zrození je natolik logická, že dvě třetiny lidstva ji přijaly za svou. Tento názor je starší než dějiny podložené dokumenty a byl předáván ústně do té doby, než člověk začal používat hieroglyfy. Lépe než cokoliv jiného vysvětluje, proč se někteří z nás rodí v chudinských ghettech, zatímco jiní do rodin, jejichž zázemí pro další rozvoj poskytuje optimální podmínky. Proč je některé dítě geniální, zatímco jiné duševně zaostalé, proč jsou někteří tělesně postižení, zatímco jiní zdraví a krásní.

Ve Starém zákoně se dočteme „Oko za oko, zub za zub“, avšak každý z nás si je vědom toho, že mnohdy je zlo nepotrestáno a zdánlivě má navrch. Avšak pouze do okamžiku, než přijmeme tezi, že na zemi jsme mnohokrát byli již dříve, a že to, co v jednom životě zasejeme, v dalším sklídíme. Pak výše zmíněné tvrzení dává smysl. V nejvýznamnější knize bráhmánů v Bhagavad Gítě se píše: „Tak jako se člověk zbavuje starých obnošených šatů a obléká si nové, stejně tak duše uvězněná v těle se zbavuje starých těl a vstupuje do nových. Neboť smrt čeká každého, kdo se narodí a narození každého, kdo zemřel.“

Šest století před zrozením Ježíše Gautama Buddha hlásal, že člověk nemůže uniknout následkům svých myšlenek a činů; že bez cyklu znovuzrození život nemá vyšší smysl. Jak bráhmáni, tak buddhisté se z koloběhů zrození a úmrtí snaží vymanit. Má se za to, že je to možné pouze tehdy, vypracuje-li se člověk k takové dokonalosti, že dosáhne nirvány či jednoty s Bohem.

Židovská sekta esejských, jež je mnohými považována za učitele Jana Křtitele a Ježíše, věřila v reinkarnaci. Stejně tak v ní věřili raní křesťané. Když se Ježíš svých žáků zeptal, za koho jej považují, část z nich odpověděla: „Někteří říkají, že jsi Janem Křtitelem; někteří Eliáš a další Jeremiáš nebo jeden z proroků.“ V Matoušovi 17:9-13 se dočteme, že poté, co se žáci Ježíše zeptali na proroctví, že před spasitelem nejdříve musí přijít Eliáš, Ježíš

ISBN 80-89044-15-8

© Ruth Montgomeryová, 1976

© Translation: M. Židlický, 2001

© Eko-konzult, 2001

odpověděl: „Pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, ale učinili mu což nechtěli; tak i syn člověka trpěti bude od nich. Tehdy srozuměli, učedníci, že jim to pravil o Janovi Křtiteli.“

V knize Přiznání sv. Augustina čteme: „Nežil jsem snad v jiném těle, anebo někde jinde, předtím než jsem vstoupil do matčina lůna?“ V šestém století Synod v Konstantinopolu (Jehož se nezúčastnil římský papež) reinkarnaci odsoudil. Někteří učenci věří, že většina zmínek o tomto učení byla poté z bible odstraněna, přestože řada významných katolických teologů, včetně sv. Františka z Assisi či Tomáše Campanelly, v něj věřila.

Francouzský filozof Voltaire napsal: „Nepřekvapilo by mě, kdybych se namísto jednou narodil dvakrát.“ V reinkarnaci věřily i takové osobnosti, jako například Benjamin Franklin, Ralph Waldo Emerson, Henry Ford a Thomas Edison.

Jestliže jsme však již kdysi na zemi žili, proč si to nepamatujeme? Zdá se, že řada z nás si na své předchozí životy matně vzpomíná. Kdo po spatření neznámého města nezažil pocit, že zde již kdysi byl?

Nebo po setkání s neznámým člověkem neměl pocit, že ho odjakživa zná? Mohly by tyto pocity mít původ v minulých životech? V novinách a knížkách se dočteme o řadě případů, kdy malé děti tvrdí, že byly někým jiným a živě popisují místa, jež v tomto životě nikdy nenavštívily. Tato tvrzení by mohla být považována za výplody dětské představivosti, kdyby to, co řekly, nebylo později potvrzeno.

Někteří lidé scény z minulých životů zahlédli během meditace či ve snech. Další během hypnotické regrese popsali události, o nichž tvrdili, že k nim došlo během jejich předchozích životů. Někteří dokonce hovoří cizími jazyky, které neznají.

Záleží na tom, zda jsme již někdy žili? Ano. Jestliže toto není náš první život, pak nejspíše nebude ani poslední a následně budeme schopni naše budoucí zjevení na zemi ovlivnit. Pokud bychom přijali filozofii, že život je věčný a že tak, jak se chováme k druhým, se oni jednou budou chovat k nám, pak bychom naše chování nepochybně významným způsobem změnili. Kdo by chtěl šidit svého obchodního partnera nebo svést man-

želku jiného, kdyby věřil, že se mu takovéto chování jednou vrátí?

Je Bůh natolik nevypočitatelný, že někomu dá do vínku zdraví a bohatství, zatímco jiní mají jen samé potíže? Jestliže přijmeme filozofii reinkarnace a karmy, pak pochopíme, že naše stávající situace je plodem našich předchozích myšlenek a skutků.

V této knize jsou popsány zážitky lidí, jež naznačují, že na zemi byli již v minulosti. Důraz je však kladen na změnu našich postojů, k níž může na základě přijetí konceptu reinkarnace dojít. Kdo by láteril nad svými tělesnými potížemi, kdyby věděl, že si je kdysi vybral, aby tak odboural část své negativní karmy? Kradl by chudý člověk, kdyby věděl, že se dobrovolně narodil do chudoby, aby se stal skromnějším? Byl by snad boháč pyšný na své bohatství, kdyby si uvědomoval, že si zvolil bohatství namísto chudoby, aby otestoval svoji schopnost pomáhat druhým?

Někteří lidé, o nichž se v této knize hovoří, nebyli příliš nadšeni, když jsem je požádala o svolení uvést jejich jména. Většina z nás má přirozené obavy, že pokud připustíme možnost, že na této planetě nejsme poprvé, pak se v očích mnohých zdiskreditujeme. Paní Wilfred (Elsie) Sechristová na sto procent netvrdí, že ve svém minulém životě zemřela na tuberkulózu, a že tehdy byla provdána za známého umělce. Reverend George Emery se nesnaží „dokázat“, že jeho duše kdysi obývala tělo anglického farmáře žijícího v osmnáctém století. Hugh Lynn Cayce nemá žádný stoprocentní důkaz, že v jednom ze svých životů byl křižákem a v dalším horským válečníkem. Žil Dr. Stanley Krippner na dvoře Kublai Khan, nebo to byla jen jeho představitost? Netvrdí, že na tuto otázku zná odpověď. Tyto vzdělané Američany filozofie reinkarnace zajímá natolik, že se rozhodli své zážitky zveřejnit, v naději, že jejich výpovědi nám pomohou hádanku zvanou život rozluštit.

Kdo jsem? Jestliže se znovu narodím, čím se stanu? Každou naši myšlenkou, každým naším činem vytvoříme člověka, jímž se staneme.

Kapitola 1

Jak si můžeme vzpomenout?

Poprvé jsem měla silný pocit, že místo, které jsem předtím nikdy nenavštívila, mi připadá známé. Stalo se to na Středním východě. Na základě mého přání jsme navštívili velkou pyramidu v Gize, jejíž vrchol jsem viděla z okna hotelového pokoje. Když jsme se k této velkolepé stavbě přiblížili, měla jsem pocit, jako bych se vracela domů. U vchodu nám náš průvodce řekl: „Nyní musíme sklonit hlavy a úzkým průchodem postupovat vpřed...“

„Ano,“ přerušila jsem ho. „Poté zahne doprava, dále budeme stoupat vzhůru a pak...“ a popsala jsem zbytek cesty vedoucí ke králově pokoji.

Průvodce se na mne překvapeně podíval: „Mám dojem, že jste řekla, že je to vaše první návštěva Egypta.“

„Ano,“ odpověděla jsem a nejistým hlasem jsem dodala, „ale v pyramidě jsem již byla.“

Nevěřila jsem tomu a nerozuměla jsem, proč jsem to vůbec řekla. Nikdy předtím jsem o reinkarnaci nepřemýšlela a kdyby mi někdo řekl, že v ní věří, považovala bych ho za podivína. Jak jsme však postupovali vpřed, držíce svíčky, cesta měla přesně tu podobu, jakou jsem předpověděla. Přestože jsem obrázky pyramid viděla mnohokrát, věděla jsem o nich tak málo, že jsem předpokládala, že v nich prakticky žádné chodby nejsou. Po tomto neobvyklém zážitku mne Egypt velmi přitahoval. Dávala jsem mu přednost před jinými, daleko atraktivnějšími místy. Pokaždé, když ho navštívím, dostaví se stejný pocit sounáležitosti s touto starobyklou kulturou. K Nilu mám stejně vřelý vztah jako k řece Potomacu, na jejích březích jsem žila více než čtvrt století.

Podobný pocit jsem měla i při návštěvě Palestiny, obzvláště v Kapernaumu, ležícím v blízkosti Galilejského moře a v Jerichu

nedaleko Mrtvého moře. Měla jsem dojem, jako bych po oněch cestách šla již nescílněkrát, přestože takovou reakci je možno považovat za projev náboženských emocí.

Dokonce i poté, co jsem se začala zajímat o paranormální jevy, mne téma reinkarnace nezajímalo. Můj počáteční skepticismus týkající se možnosti komunikace mezi takzvaně mrtvými a živými ve světle rostoucích důkazů slábl. Představa, že každý z nás přežil řadu úmrtí a že se znovu narodíme, mi připadala absurdní. Když jsem se začala věnovat automatickému psaní (*člověk v ruce drží tužku položenou na nepopsaném papíře a čeká, až skrze něj duše zemřelých začnou psát – pozn. redakce*), jednou mí tajemní duchovní rádcí napsali:

„Na zemi jsi byla již mnohokrát a budeš se na ni vracet tak dlouho, dokud se nezavíš všech vazeb, jež tě k pozemskému životu poutají. Jak rychle se ti to podaří, závisí pouze na tobě, nikoliv na Bohu, který všem duším dal stejné příležitosti. Nezapomínej, že při každém našem opětovném návratu na zem se musíme vypořádat nejen s naším předchozím negativním karmou, ale současně musíme čelit novým pokušením. Je na nás, zda se naše karmické břemeno zvětší či nikoliv.“

Rádcí mi připomněli, že miliony lidí na celém světě v reinkarnaci věří již „od nepaměti“. Zmínili se o „chybném postoji řady lidí žijících v Orientu, kteří se snaží vymanit z koloběhu životů na zemi tím, že většinu času věnují duchovnímu rozjímání“. Takovýto postoj je kontraproduktivní, neboť „namísto toho, aby pomáhali druhým a dělali vše, co je v jejich silách, aby svým dílem přispěli ke zlepšení životních podmínek svých bližních, myslí pouze na vlastní spasení“.

Díky těmto poselstvím z neznámého zdroje jsem si koupila několik knížek o reinkarnaci, včetně knížek o nejznámějším americkém senzibilovi a prorokovi Edgaru Caycem. Byla jsem překvapena, že řada lidí si údajně vzpomněla na své předchozí životy a detailně je popsala. Zeptala jsem se proto svých duchovních rádců, jak by se mi to mohlo rovněž podařit. Odpověděli následovně: „Zamysli se nad některými aspekty

svého mládí, jež ti připadají významné. V mnoha případech zde může být vazba na předchozí životy na zemi. Skutečnost, že máš například ráda lékořici znamená, že jsi žila na Východě. Proč si myslíš, že máš ráda fazole? Protože jsi je v jednom ze svých předchozích životů pěstovala. Považovala jsi je za jedny z nejkrásnějších rostlin a byla jsi přesvědčena, že mají vysokou výživnou hodnotu. V té době jsi nejedla maso a žila jsi téměř jako poustevník. Proč si myslíš, že někdo se rozhodne učit španělštinu, zatímco jiný třeba italštinu? I zde mnohdy rozhoduje naše podvědomí, jež na nic nezapomíná. Jinak mnozí spatřili výjevy ze svých minulých životů během meditování či nahlížení do skleněné koule.“

Kapitola 2

Výlety do minulosti

Fyzické utrpení spojené s umíráním pocítil prominentní psychiatr z Chicaga (nazývejme ho Dr. Smith), když byl hypnotizován Dr. Kelseyem v jeho domě v jižní Francii. Dr. Smith si „vzpomněl“ na německou reinkarnaci v době viktoriánské éry, kdy byl mladou ženou lehčích mravů. Poté, co ji opustil muž, kterého milovala, si vzala bohatého Němce a přešla do extrému — byla velmi citlivá vůči morálním pokleskům druhých. Tato žena, jež před manželem a přáteli skrývala svoji pochybnou minulost, byla na své děti velmi přísná. Vyžadovala od nich bezpodmínečnou poslušnost. Avšak navzdory svému vysokému společenskému postavení byla vnitřně nespokojená a skrytě toužila po volnějším způsobu života.

Neživější vzpomínky Dr. Smitha z onoho života se týkaly jeho posledních momentů, kdy jako sedmdesátiletá žena umíral na zánět střev. Jako katolička čelila nepřekonatelnému problému. Jeden z jejích synů byl kněz, jemuž se měla vyzpovídat ze svých hříchů. Čelila dilematu: jak se zbavit svých hříchů prostřednictvím zpovědi a přitom je neodhalit svým dětem.

Dr. Smith říká, že prožíval nejen ženinu tělesnou, ale i duševní bolest. Věří, že tento traumatický zážitek z minulého života ovlivňuje i jeho stávající život. S úsměvem dodává: „*Lituji, že jako mládek jsem byl sám na sebe tolik přísný a nezúčastnil jsem se řady velmi příjemných společenských aktivit.*“ Je možné, že postoje umírající stařeny se přenesly do jejího následujícího života?

Reditel známé laboratoře zkoumající sny Dr. Stanley Krippner říká, že na možný minulý život si vzpomněl, když mu během legálního testu byla podána psychotropní látka. Řekl, že měl pocit „jakoby cestoval časem, minulostí, přítomností a budoucností“. Své pocity popsal následovně:

„Chvíli jsem byl na dvoře Kublai Khanu a obdivoval nádher-

né brokátové šaty císaře. V mžiku jsem se ocitl ve Versailles. Nakonec jsem v Americe viděl Thomase Jeffersona, jak v Monticello vysvětluje svůj poslední vynález. Jeho tvář se postupně vytratila a namísto ní jsem spatřil tvář Kennedyho. Aniž bych věděl proč, do očí mi vstoupily slzy.“ Tyto výjevy Dr. Krippner spatřil osmnáct měsíců předtím, než byl John F. Kennedy zavražděn.

Během jiného obdobného laboratorního testu se Dr. Krippner viděl na Havaji s mladou dámou, která mu pravila: „Nejste již malihini (nováček), ale kamaaina (stará duše).“ Poté spatřil arabskou vesnici, „jejíž obraz mne uchvátil natolik, že jsem se bál dýchat, aby nezmizel“.

„Viděl jsem věže a minarety.“ V následujících scénách sám sebe spatřil jako španělského toreadora, jako vysokého aztéckého kněze, jako kapitána lodi a opilého vojáka. Dr. Krippner nemá nejmenší zdání, odkud tyto výjevy pocházejí – zda jsou plodem jeho představivosti nebo zda mají původ v jeho předchozích reinkarnacích. Všichni, kteří se však reinkarnací zabývají souhlasí, že je teprve na počátku bádání.

Reverend George F. Emery, který je pastorem v Laconu ve státě Illinois, v roce 1966 navštívil Střední východ. Při návštěvě Káhiry doprovázel skupinu dalších pastorů a přátel k blízké pyramidě v Gize. Mladý duchovní byl atletického vzezření, plný síly. V momentě, kdy Velkou pyramidu spatřil, oznámil, že na ni vyleze. Někteří jeho kolegové se k němu přidali a začali stoupat nahoru. Po několika vteřinách pocítil obrovský strach.

„Moje reakce mne zaskočila,“ přiznává, „ale věděl jsem, že ve výstupu nejsem s to pokračovat. Další na mě volali, abych to nevzdával. Opatrně, krůček po krůčku, jsem však slezl dolů. Když jsem byl zpátky na zemi, sedl jsem si a zavřel oči. V tom okamžiku jsem spatřil otroky pokládající těžké kvádry a uvědomil jsem si, že jsem jedním z nich. Poté jsem viděl, jak mne jeden z kvádrů zavalil. Věděl jsem, že jsem zemřel.“

Tato vize reverenda Emeryho velmi překvapila, neboť donekdávna v reinkarnaci nevěřil. O tomto svém zážitku se nikomu

nezmínil. O několik dní později, když s ostatními jel autobusem z Jeruzaléma k jezeru Tiberius, vnitřním zrakem spatřil karavanu velbloudů, ubírajících se stejným směrem. „Nosiči nesli své pány na nosítkách,“ vypráví o své vizi. „Měl jsem dojem, že na jednom nosítku sedím i já. Tento pocit byl natolik silný, že když náš izraelský průvodce oznámil, že po této cestě byli v dávných dobách na nosítkách nošeni perští princové, byl jsem v šoku.“

Autobus nakonec dojel ke Galilejskému moři. Poté jel několik kilometrů podél pobřeží a když se zastavil, říká reverend Emery, že cítil, že musí vystoupit a políbit zemi.

„Toto byl můj domov,“ pravil. „Nevěděl jsem, kde jsme, ale věděl jsem, že jsem zde strávil nádherné chvíle. Když jsem zavřel oči, spatřil jsem skupinu lidí stojící kolem muže, jenž byl ke mně obrácen zády. Byl jsem dospívajícím chlapcem. Přišla ke mně žena s nádhernými očima, vzala mne za ruku a vyzvala mne: Pojď, seznámím tě s Mistrem. V tom okamžiku průvodce ohlásil: Toto jsou Magdalské zříceniny, domov Máří Magdalény. Toto prohlášení ve mně vyvolalo velmi silné emoce, neboť celý život jsem ze všech biblických postav nejvíce sympatizoval s Máří Magdalénou. Připadalo mi to jako další vzpomínka na můj minulý život – tento zážitek byl natolik silný, že dokonce i dnes bych se do Magdaly rád vrátil.“

Po návratu do Ameriky se pastor se svými zážitky stále ještě nikomu nesvěřil, ale díky nim si vzpomněl na další věc, kterou téměř ignoroval. Před rokem mu jeden senzibil řekl, že pokud „je duchovně připraven, aby si vzpomněl na své minulé životy, pak se tak stane během meditace“. Příští ráno si na počátku svého pravidelného meditování položil otázku: „Mohl bych znát své minulé životy?“ Říká, že odpověď zněla kladně. Když vyšší síly požádal, aby mu příslušné informace poskytl, jasně uslyšel: „Byl jsi Georgem Whitefieldem.“

Vnitřní hlas mu řekl, že může využít znalosti nabyté během onoho života, avšak tentokrát nikoliv jako kazatel, jenž hovoří na velikých shromážděních, nýbrž jako duchovní, pracující